

[Kristen Amby.]

mit sjælelige indhold og om kommunismen, hvis han kan tænke sig det. Men jeg spørger de ærede medlemmer: Hvad er den dybere årsag? Jeg har svaret parat, men jeg vil nu spørge de ærede medlemmer: Hvad er den dybere årsag til, at de nægter den vestlige verden denne ret, den verden, de ærede medlemmer kalder den kapitalistiske, og som vi kalder den frie demokratiske verden. Den har mange skavanker, jeg var lige ved at sige Gud Fader bevare os, både på den ene og den anden måde. Ja, ja, vi har også former for kapitalisme, som ingen af os kan fordrage, som vi afskyr, alt det ved jeg godt, men der er altså den forskel, at her kan man kritisere det, forsøge at forbedre det ganske åbent og lave politiske partier, oven i købet kommunistiske partier, der vælter det hele omkring. Det er tilladt her i den vestlige verden. Men hvad er den inderste begrundelse for, at man ikke vil tillade os det, som folkedemokratierne, inklusive Sovjetunionen, allerede har etableret, før man har forsøgt at etablere noget sådant i Vesteuropa? — Man svarer ikke. Hvis jeg skulle svare, og det gør jeg, så vil jeg sige, at der kan kun være en eneste grund: at man ønsker, at vi skal være så svage, at vi slet ingen modstandskraft har — ikke overfor en krig, for hvis vi er svage nok, behøves der såmænd slet ingen krig, så kan man underløbe os indadtil. Man havde jo håbet at gøre det i Italien i 1948, det ved vi altfor vel, jeg har allerede sagt, hvordan det stod til i Frankrig for nogle år siden, da $\frac{1}{3}$ af parlamentsmedlemmerne var kommunister; vi havde også mange af dem her i landet, og vi ved, at det er næsten en grundregel, som man nogenlunde kan stole på, at blot der er $\frac{1}{3}$ kommunister, arrangerer man sig, så behøver man ikke at gå til krig for at lave styret om, så kan det laves om på trods af, at man ikke har flertal, fordi man har visse nøglestillinger. Det må da være grunden, ellers er der ingen grund.

Jeg vil gerne slutte med at sige, fordi det er relevant i denne sag: hvis lederne i Sovjetunionen ønsker, hvad jeg tror, at holde krigen, den totale, den altødelæggende, den al kultur ødelæggende krig borte, hvorfor vil man så ikke være med til at tolerere, at der etableres en tilstand, hvor lige partnere kan tale og forhandle med hinanden med udsigt til — om ikke forståelse, så dog

et arrangement, så freden kan bevares i hvert fald i år og så forhåbentlig også til næste år? Det er den måde, hvorpå vi må bevare freden.

Jeg vil gerne — det skal jeg slutte med at sige — udtale min glæde over, at der er nogle i Norden, der har fundet det rigtigt at rette en appel til fredsviljen i folkene, for desværre er dialektikken jo så ejendommelig her i verden, at det er lykkedes det rige, der militært er det stærkeste, at bilde mange mennesker ind hele verden rundt, at det er dette rige, som vil freden, og at det er dem, som vil afruste, der vil krigen; derfor finder jeg det godt og rigtigt, at de socialdemokratiske partier her i Norden har udsendt deres fredsappel fra Stockholm, og jeg tror, at alle andre demokratiske partier her i Europa og andre steder kan slutte sig dertil. Jeg håber, det må bære frugt, ligesom jeg håber, at den vågnende klarhed, der er i politikken verden, og som giver sig udtryk i, at den vestlige verden samler sig, ikke til angreb eller modstød, men til forsvar, må føre til, at den firemagtskonference, der nu indkaldes, må bære i hvert fald så megen frugt, at krigen kan holdes fra vore døre.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg skal kun gøre et par enkelte bemærkninger til de taler, der er holdt. Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen fastholdt, omend i en mere sagtomodig tone, de indvendinger, han har rejst mod udtalelserne i den afgivne betænkning. Jeg skal blot føje til, at alle disse spørgsmål i betænkningen: om eventuelle tildelinger til den øverstkommanderende, om danske styrkers placering og alle disse forskellige problemer jo er ting, som allesammen til sin tid vil blive afgjort gennem dansk beslutning. Og godkendelsen af denne rigsdagsbeslutning om det danske forsvarsanvendelse omfatter jo kun dette ene, at det danske militær skal anvendes til forsvar for Danmark. Det er de to grundpiller, som det hele hviler på, og det synes jeg i og for sig giver fyldestgørende klarhed over de konsekvenser, som denne beslutning fører med sig.

Jeg synes, det ærede medlem kom lidt for let udenom det problem, som den ærede ordfører for udvalget var inde på: hvorfor det ærede medlem og hans parti ikke har protesteret i tide, dengang denne udvikling